

[Indenrigsministeren.]

det ærede Medlem jo paastaa. Det er muligt, at han kan modbevise det. Jeg har mine Oplysninger fra Statistisk Departement, som jeg har ladet beregne Virkningen af den foreslaaede Præmiebetaling paa de Aldersklasser, som Talen er om. Og jeg har ikke hidtil grebet Statistisk Departement i ved Behandlingen af et vigtigt Spørgsmaal som dette at give Regeringens Medlemmer eller Rigsdagen Oplysninger, som ikke er holdbare. Indtil den ærede Ordfører har bevist det modsatte, vil jeg altsaa fastholde dette Tal. Jeg tror, som sagt, ikke, at det er muligt, og derfor er jeg og derfor er Regeringen vejet tilbage for at fremsætte Forslag om en Folkeforsikring i en Tid, økonomisk præget som den Tid er, vi nu gennemlever, og det endskønt de Forslag, vi opererede med, var væsentligt mindre vidtgaaende end det Forslag, som de ærede Forslagsstillere her har fremført.

Nu kan jeg meget vel tænke mig, at man vil ræsonnere saaledes, som der utvivlsomt ræsonneres i vide Kredse her i Landet: Ja, hvad nytter alt dette? Thi hvis man er paa det rene med, at den kommende Tid ikke vil gøre det muligt for Skatteyderne at bære den vederlagsfrie Aldersrente, saaledes som de nu maa bære den, idet dens Vækst vil føre til Dimensioner, som vil overstige Skatteydernes Evne, saa maa vi altsaa over Bjerget — saaledes vil mange ræsonnere —, og det er jo kun de første Aar, det kommer til at knibe. Herre Gud, de tre Aar kommer vi jo igennem, selv om det kan føles haardt, og Lettelsen vil jo hurtigt komme, som ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har udtalt baade i sin Forelæggelsestale og her i Dag, Lettelsen vil jo hurtigt indtræde.

Jeg maa sige, at med al min Sympati for Folkeforsikringstanken og for dens Gennemførelse kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i, at denne Lettelse hurtigt vil komme. Hvis man vil sætte Livrentens plus Understøttelsens Beløb en Del lavere end de Aldersrenteydelse, som nu præsteres — og det er jo det, som foreslaas —, hvis man vil sætte det samlede Beløb af det gennem Præmien selverhvervede og Understøttelsen eller Renten, hvad man vil kalde det, som tilflyder de vedkommende fra Stats- og Kommunekasserne, lavere end det, Aldersrenten nu andrager for de enkelte, ja, saa kan man naturligvis tilvejebringe en Lettelse, saa vil altsaa den Person, der nu er 61 Aar, og som om 4 Aar, ved det 65de Aars Indtræden, faa Ret til Livrente plus Understøttelse, faa noget mindre, end han nu vilde faa i Aldersrente, hvis

Aldersrenteloven blev staaende uændret, og derigennem kan man naturligvis naa til Besparelse.

Men selv om de ærede Forslagsstillere nu har foreslaaet det, de her har foreslaaet, og formet det saaledes, som det her er formet, saa tilstaar jeg, at jeg finder det ikke rimeligt, jeg finder det ikke muligt. Skal det danske Folk gaa ind for en grundlæggende Omdannelse af Aldersforsorgen med Gennemførelse af Forsikringsprincippet, saa maa Vilkaaret ganske sikkert være, at kommende Slægters gamle stilles økonomisk gunstigere end den nuværende Slægts, hvis Basis udelukkende er den vederlagsfri Ydelse gennem Stat og Kommune. Jeg føler mig overbevist om, at der ikke er Vej frem for en Ordning, som betyder, at man ikke gennem Selvhjælp, gennem Præmiebetaling skal opnaa bedre økonomiske Kaar end dem, der nu direkte gennem Udbetaling fra offentlige Kasser gives de gamle.

Med andre Ord, Maksimaltallene for Renten og Understøttelsen holder ikke i de ærede Medlemmers Lovforslag. De kan ikke holde. Dette Princip kan ikke fastholdes, og jeg er overbevist om, at det tror Forslagsstillerne i Virkeligheden heller ikke selv paa. Men skal disse Beløb sættes op, hvad jeg vilde anse for afgørende nødvendigt — det modsatte vilde den offentlige Mening afgjort vende sig imod —, saa er jeg rigtignok bange for, at Udsigterne til, at de samlede Understøttelsessummer vil komme væsentlig ned under Aldersrenten, vil blive saare smaa, hvis de overhovedet vil være at øjne.

Hvis de ærede Forslagsstillere nu vil give mig Ret i dette, men de saa vil hævde: Men der bliver jo ogsaa Plads for at gaa noget op, for Livrenterne kunde eventuelt lægges til Aldersrenterne indtil videre — disse Livrenter, som de, der nu er oppe i Aarene, faar Adgang til, naar de er 65 Aar —, saa vil jeg dertil sige, at det vil ogsaa derigennem kun blive ganske minimale, ganske utilstrækkelige Forhøjelser. Lad os en Gang se, hvilke Livrenter de nu lidt ældre Aldersklasser vil kunne faa til Afdrag paa Aldersrenten eller til at muliggøre en Forhøjelse af det samlede Rente- og Understøttelsesbeløb, uden at Udgiften for Stats- og Kommunekasserne øges. Det bliver ganske smaa Beløb. Lad os tænke os en Mand, som har en aarlig Indtægt af 1 500 Kr., og som ved Lovens Ikrafttræden er 61 Aar gammel, som altsaa kommer til at præstere Præmiebetaling i 3 Aar. Hvilken Livrente vil han kunne opnaa? 16 Kr. 95 Ø. Er han 60 Aar ved